

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 22333

гр. София, 28.06.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в
закрито заседание на 28.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

като разглежда дело номер **2663** по описа за **2024** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 ГПК.

Постъпила е молба вх. № 12349/19.05.2025г. от жалбоподателя М. И КО“ ООД,[ЕИК] за
изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските, като се иска намаляване
на определеното юрисконсултско възнаграждение на ответника.

В срока, предоставен от съда, не е постъпил отговор от ответника.

Подаденото искане е допустимо. Разгледано по същество е неоснователно, по следните
съображения:

С Решение №14426/27.04.2025г. по настоящото дело съдът е отхвърлил жалбата на „МИЛОШОВ
И КО“ ООД,[ЕИК], срещу Ревизионен акт № СФД-РД77-201/27.11.2023г. потвърден с Решение
№СОА24-РД28-6/17.02.2024г. на кмета на Столична община, с който по отношение на
дружеството за установени задължения в размер на 45771,50лв.-(четиридесет и пет хиляди
седемстотин седемдесет и един лева и петдесет стотинки), в т.ч. за данък недвижими имоти
(ДНИ), сумата 10992,29лв.-(десет хиляди деветстотин деветдесет и два лева и двадесет и девет
стотинки), за лихви ДНИ, сумата 3826,69лв.-(три хиляди осемстотин двадесет и шест лева
шестдесет и девет стотинки), за такса битови отпадъци (накратко ТБО), сумата 22985,67лв.-
(двадесет и две хиляди деветстотин осемдесет и пет лева и шестдесет и седем стотинки), за лихви
ТБО, сумата 7966,85лв. (седем хиляди деветстотин шестдесет и шест лева и осемдесет и пет
стотинки), за ревизирания период от 01.01.2018г. до 31.12.2022г., като неоснователна.

С оглед общия материален интерес 45771,50лв и съобразно разпоредбата на чл. 161 от ДОПК във
вр. с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/09.07.2004 г. съдът е присъдил в полза на ответника разноски
в размер на общо 4312 /четири хиляди триста и дванадесет/ лева, представляващи
юрисконсултско възнаграждение. Съдът е съобразил актуалната към приключване на устните

състезания редакция на цитираната наредба, като е взел предвид последователната практика на ВАС в тази насока. Анализът на цитираната по-горе разпоредба от ДОПК сочи на еднозначния извод, че същата е специална по отношение тази на чл.143 АПК, поради което Закона за правната помощ е неприложим.

Относно доводите за несъответствие на присъденото възнаграждение с предписанието на решение на СЕС по обединени дела С-94/2004 и С-202/2004:

В свое решение по дело С-438/22 СЕС посочва, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики. 3. Член 101, параграф 2 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.“

Настоящият състав намира, че решението на СЕС, макар и да има задължителен характер за националният съд, не задължава същия да присъди възнаграждение за юрисконсулт под минимума, определен с НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа /загл. изм. – ДВ, бр. 14 от 2025 г./. Съдът може да намали размера под минимума при определени предпоставки, които в случая не са налице. С разпоредбата на чл. 161, ал. 1 от ДОПК не се ограничава конкуренцията, в какъвто контекст е решението на СЕС, а напротив – същата определя размера за юрисконсултско възнаграждение като такова за адвокат съобразно материалния интерес по делото. Тази разпоредба нито е противоконституционна /така Решение № 10 на КС от 29.09.2016 г. по к.д. № 3/2016 г./, нито противоречи на цитираното решение на СЕС, отнасящо се до договорено между адвокат и клиент възнаграждение.

От друга страна, за да се определи дали възнаграждението е справедливо, следва да бъде изследвана действителната фактическа и правна сложност на делото, процесуалното поведение на юрисконсулта, извършените от него действия и др. В тази връзка, с оглед материалния интерес по делото, фактическата и правна сложност на делото, продължителността на същото, даването на

устни и писмени становища по доказателствените искания на жалбоподателя, ангажирането на доказателства, личното участие на процесуален представител, съдът намира, че възнаграждението за юрисконсулт, извършил посочените процесуални действия, в посочения в решението размер, се явява съответно и справедливо.

По изложените съображения молбата на жалбоподателя за изменение на решението в частта относно разноските, се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София - град

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата на М. И КО“ ООД,[ЕИК] за изменение на Решение №14426/27.04.2025г. по по адм.д. 2663/2024г. по описа на АССГ, в частта за разноските, като неоснователна.

Определението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

На основание чл. 138 АПК, препис от определението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: